

Nagypéntekre

K.K.T. Az élet fájáról lehullott egy virág. A szeretet fakasztotta és a szeretet okozta hervadását is. Ott fakadt a betlehemi istálló alázatos szegénységében, és ott hullott le a gonosztevők bűnhődésének iszonyú helyén, a gyászos Golgotán.

Ezt a virághullást ünnepeljük ma. Annak ravatalát térdeljük körül sírással és könnyhullatással, aki bűnt nem tett, s kinek szájában álnokság nem volt. Úgy el-el nézzük lelki szemünkkel ravatalát, és ravatalán sebektől eltorzított holttestét. Fölsír a lelkünk, mert a ravatal durván faragott fakereszt, melyet pirosra festett vérével áldozata, a rajta kínhalált szenvedett Isten Fia. Megdöbbenő ez a látvány nagyon, és mi mégsem borzadunk tőle, sőt egy különös érzés fogja el szívünket, mely arra ösztönöz bennünket, hogy maradjunk, és időzzünk a szent kereszt tövében. Maradjunk hát, és nem fogjuk megbánni, mert íme nemsokára olyan vallomást hallunk a kereszt alól, mely szívünk vonzódását indokolja. „Valóban Isten Fia volt ez!” így kiáltoznak sokan, köztük olyanok is, kiknek kezén még ott párolog az isteni vér, melyet ebben az iszonyú gyilkosságban kiontottak. Valóban Isten Fia volt ez! - kiáltom én is erős hitem meggyőződésével, mert eszembe jutnak szavai, melyekkel kereszthalálát megjövendölte, és előre mondotta annak okát is: Valamint Mózes felmagasztalta a kígyót a pusztában, úgy kell fölmagasztaltatnia az ember Fiának. „Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta érte, hogy mindaz, aki Benne hisz, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” Erről tesz tanúságot Szent Pál is, midőn a keresztre feszített Krisztusról azt írja: „fömládoztatván örök üdvösség oka lett mindazoknak, kik neki engedelmeskednek.”

Az Úr Jézus ma a kereszten ütötte fel királyi trónusát, ide helyezte tanítói székét, hogy a világ végezetéig innen tanítsa az embereket. A kereszt tanít bennünket. Első tanítása a hit, mely a mi lelki életünknek alapja, és az örök élet kezdete. Hit nélkül lehetetlen kedves lenni az Istennél, mondja Szent Pál apostol. Aki pedig hinni akar, nézzen fel a szent keresztre. Olyan események mennek ott végbe, hogy a pogány százados is mellét verve távozik onnan: „Valóban Isten Fia volt ez!” Megrendül a föld, meghasad a szikla és megnyílnak a holtak sírjai. Ilyen események csak Isten Fiának halálakor történhetnek.

A szent kereszt másik tanítása a remény. Magasra emelték rajta Krisztust, hogy magasra emelje a mi reményeinket is. „Én ha felmagasztaltatom a földről, mindeneket magamhoz vonzok.” Ebbe a horgonyba, Krisztus keresztjébe kapaszkodott halála órájában a jobb lator, mikor káromkodó társát megfeddve, Krisztusnak pártját fogja és

teljes reménnyel, bizalommal mondja: Uram emlékezzél meg rólam, midőn országodba jutsz. Jézus megjutalmazza ennek a bűnbánó gonosztevőnek bizalmát, többet ígért neki, mint amit kért. Bizony, mondom neked, még ma velem leszel a Paradicsomban.

Reményünk a szent kereszt nekünk is. Ezért imádkozzuk: Üdvözlégy szent kereszt, egyetlen reményünk.

A kereszt harmadik tanítása a szeretet. A keresztfán bizonyult be Istennek hozzánk való nagy szeretete. Senkinek sincs nagyobb szeretete annál, mit aki életét adja az ő barátaiért – mondja az Isteni Mester. De a te szereteted – óh kereszten függő Jézus ennél is nagyobb volt. Te nem csak barátaidért, hanem ellenségeidért is életedet adtad. A kereszt oltárán az egész világ szeme előtt áldoztad föl magad az emberiség bűnéért. A kereszt nyitott könyv, melyből mindenki kiolvashatja, hogy mennyire szeret az isten.

Ennyi szeretet láttán az ember nem maradhat válasz nélkül. Válasza csak egy, viszont szeretni az Istent. Úgy, mint Skócia szent királynője, a későbbi Szent Margit, aki még négy éves korában eljegyezte magát a kereszttel...

K.K.T. Az élet fájáról lehullott egy virág. A legszebb virág volt, mert szeretet fakasztotta, és szeretet okozta hullását is. Ne hagyjuk elhervadni. Ültessük szívünkbe, ott föléled újra, hogy megtanítson bennünket hinni, remélni és szeretni, a bűnt megvetni és példájára az élet szenvedései között az ő kínos szenvedésében keresni a vigaszt, megnyugvást és menedéket. Ámen.

Kőröstarján, 1965. ápr. 16.-án délelőtt